

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקנ

ערב שבת קודש פ' בא, ז' שבט ה'תשס"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" – בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת הק"ב להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת הג"ן לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לעילוי נשמת

הרה"ח התמים ר' יצחק אלחנן הלוי הי"ד

ב"ר יהודא לייב ע"ה

שגלוב

נאסר לרגלי מסירות נפשו בעד החזקת היהדות

ביום ד' תשרי ה'תרח"צ

ונרצח במאסרו ביום כ"ה טבת ה'תרח"צ

ת. נ. צ. ב. ה.

*

ולזכות

זוגתו הרבנית מארייאשא שתליט"א

לאריכות ימים ושנים טובות

ומתוך בריאות הנכונה

ב"ה

ג"ן שנה ל"באתי לגני"

עכשיו אין הדבר תלוי אלא בנו - דוד השביעי / קטע ממאמר ד"ה באתי לגני החשי"א

3

דבר מלכות

עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה / משיחות ש"פ בא החשוב

5

זמן הגאולה

משה אומר ש"הנה הנה משיח בא" ואעפ"כ ישנם הרודפים אחר הגו' / פ' השבע באור הגאולה

8

ניצוצות של משיח

כבר מרגישים ושומעים את פעמי עקבי המשיח / קטעים קצרים ופתגמים בעיני נאולה ומשיח

11

הנסיון האחרון

עמידה בתוקף שאחרת אי אפשר ומבטל הנסיון / שיחות על עבודת הנסיונות בסוף זמן הגלות

12

כתי"ק - פרסום ראשון

כלל יסודי "זסה"כ" בנוגע לכל עיני עירובין ושבות / צילום נדיר מהגהת הרבי על שיחה

13

סניף ארה"ב:

383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 917-755-5605

סניף ארץ הקודש:

ת.ד. 966 קרית שמואל, מיקוד: 26109 • טלפקס: (04) 8715-770

דואר אלקטרוני: yechi@770.org.il • אינטרנט: http://www.torah4blind.org

1 יו"ד שבת 1

שאינו יכול לבוא לידי איסור דאורייתא, שלא התירו לך אלא משום שבות - שבות שאינה דומה לצבת הראשונה שהיא בידי שמים (איסור מן התורה).

ז. והנה, לאחרי שנתבאר בירושלמי תוכן דבריו של ר"ש באופן כללי (בהתאם לאופן הלימוד בירושלמי) - שוב אין צורך לבאר זאת בכלל מכוון שהבבלי כא לאחרי הירושלמי (בתרא"י), ומהאמוראים שבבבלי את דברי הירושלמי.

[ובפרט שא' האמוראים הכי מפורסמים בבבלי הוא - ר' יוחנן, ועד שאמר, ר' יוחנן תנא הוא ופליגי] ואחרי ר' יוחנן הוא שסידר וחתם את תלמוד ירושלמי.

ולכן, כסידם הגמרא בבבלי ממשיכה הגמרא לבאר את כללו של ר"ש (בהמשך למשנת בירושלמי) כפרטי יותר, בהביאה דוגמאות שבהם מתבטא הכלל שבדברי ר"ש:

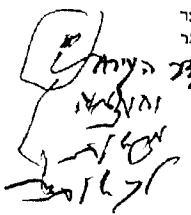
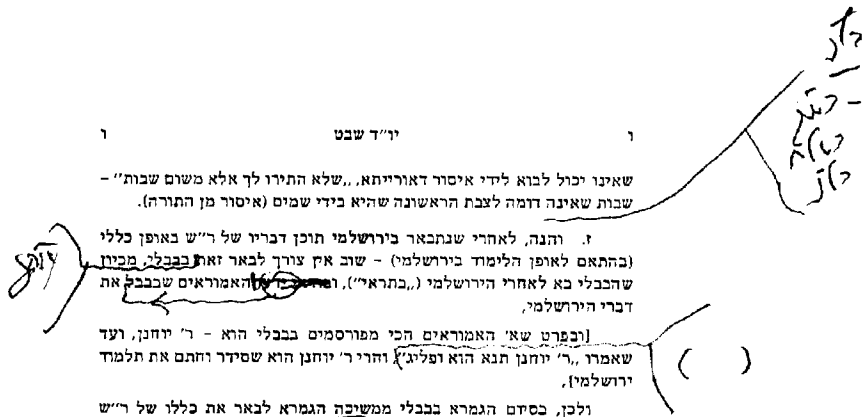
דוגמא בדיני תחומין (עירובין) - ,מי שהחשיך חוץ לתחום... רבי שמעון אומר אפי' המש עשרה אמה יכנס, לפי שאין המשוחות ממציין את המדות מפני הטועים: מה שהתירו (כדיעבד, כאשר, "החשיך חוץ לתחום") להכנס אפילו ט"ו אמה - הרי זה באופן ד,משלך נתנו לך", שכבר הוא בתוך תחומי, כלומר: ט"ו אמה אלו נקבעו לכתחילה (ע"י המדרין) מחוץ לתחום (עם היותם בעצם בתוך אלפיים אמה) כדי שאם יצא לא יעבור על איסור תחומין, ולכן, יכולים חכמים להתיר (במקרה מסויים) להכנס אפילו ט"ו אמה, מכיון שאין כאן ענין שיכול לבוא לידי איסור דאורייתא -"ב מיל דאורייתא), כי אם לידי איסור דרבנן - אלפיים אמה.

ועד"ז דוגמא בדיני שבות - ,בן לוי נפסקה לו נימא בכנור... ר' שמעון אומר עונבה", ,עניבה דלא אתי לידי חיוב חטאת שרו לי רבנן, קשירה דאתי לידי חיוב חטאת לא שרו לי רבנן: מה שהתירו חכמים ענין של שבות כאשר נפסקה נימא בכנור במקדש - הרי זה באופן ד,משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות", כלומר, ההיתר הוא רק בענין של שבות שאין לו עיקר מן התורה (שאינו יכול לבוא לידי איסור דאורייתא), משא"כ כאשר מדובר אודות ענין של שבות שיש לו עיקר מן התורה - ,קשירה דאתי לידי חיוב חטאת", שהוא בדוגמת הצבת הראשונה שהיא ברי בידי שמים.

ח. והנה, בנוגע לכללות הענין ^{מ"ב} / עירובין - איתא במדרש (ב"ד פ"א, ה), ששאל מין א' מ"ע, ,אם כדכריך שהקב"ה מכבד את השבת, אל ישב בה רוחות, אל יוריד בה גשמים, אל יצמיח בה עשב", והשיב לו ר"ע: ,אמשול לך משל לשנים שהי דריך בחצר אחת, אם אין זה גותן עירוב זה גותן עירוב. שמה מותרין לטלטל בחצר, אבל אם הי' אחד דר בחצר, הרי הוא מותר בכל החצר כולה. אף כאן הקב"ה לפי שאין רשות אחרת עמו כל העולם כולו שלו, מותר בכל העולם כולו".

בלתי מוגה

ע"כ ראה אקט...

ה יו"ד שבט ה

„תשבות“ ויש דעות שכל ענין השבות הוא מדרכנן בלבד, ומ"ש „תשבות“ - אינו אלא אסמכתא בלבד.

וכמ"ש הרמב"ם (הל' שבת רפכ"א): „נאמר בתורה תשבות, אפילו מדברים שאינן מלאכה חייב לשבות מהן, ודברים הרבה הן שאסרו חכמים משום שבות, מהן דברים אסורים מפני שהן דומים למלאכות, ומהן דברים אסורים גזרה שמה יבוא מהן איסור סקילה“ - כידוע השק"ט בפירושו דברי הרמב"ם (במ"מ ולה"מ שם), אם הכוונה היא שהתורה אסרה עניני שבות אלא שהדבר נמסר לחכמים, או שכל איסורי שבות הם מדרכנן, וסמכו על מקרא זה, או שיש עניני שבות שהם מן התורה ויש שהם מדרכנן. ועד"ו ידועה השק"ט בענין זה בפירושו הרמב"ן עה"ת (אמור כג, כד) אם יש לשבות עיקר מן התורה או שזה אסמכתא בלבד.

והנה, בסיום המסכת אמר ר"ש כלל יסודו בנוגע לכל עניני עירובין (תחומין) ושבות - „מקום שהתירו לך חכמים, משלך נתנו לך, שלא תחיד לך אלא משום שבות“, כלומר: מתי שפירש להקל בדברים אלו (תחומין ושבות) רק כאשר מדובר אודות חומרא שהיא כולה מדרכנן, ואין לה עיקר מן התורה (שאין יכולים לבוא על ידה לאיסור מן התורה), שאו ההיתר (במקרים מיוחדים) הוא באופן ד, משלך נתנו לך. מכיון שבפעם זמן התורה) בנינו על דבר המעשה שלא התירנו לך אלא משום שבות (באופן זה).

[ובסיום המסכת - בכבלי - מביאה הגמרא ב' דוגמאות פרטיות שבהם מתבטא כללו של ר"ש: דוגמא א' - בענף תחומין, ודוגמא ב' - בענף שבות, כדלקמן סי"ז].

ו. וזהו ביאור מאמרו של ר"ש בסיום הגמרא בירושלמי - „צבת בצבת עבד, צבתא קמייחא... בירי הוות (ברי' בידי שמים)... מצבתא אחת למדו כמה צבתות וכא משביתא אחת למדו כמה שבותות“:

עצם ענין השבות הוא מן התורה - כמ"ש בתורה „תשבות“, בדוגמת צבת ראשונה שהיא ברי' בידי שמים, ולאחרי שישנו עצם האיסור דשבות מן התורה - אוי, „משביתא אחת למדו כמה שבותות“ (כשם ש, מצבתא אחת למדו כמה צבותות“), „צבת בצבת עבד“ פרטי איסורי שבות שנתפרשו ע"י החכמים.

וב„כמה שבותות“ שלמדים מה, שביתה אחת“ - ישנם חילוקים: ישנו ענין של שבות שהוא דומה ל„שביתה אחת“, כלומר, ענין של שבות שעל ידו יכולים לבוא לידי איסור דאורייתא, בדוגמת צבת ראשונה שהיא בידי שמים; וישנו ענין של שבות שאינו דומה ל„שביתה אחת“, כלומר, ענין של שבות שאין יכולים לבוא על ידו לידי איסור דאורייתא, ולכן אינו בדוגמת הצבת שוליא בידי שמים.

וזהו כללו של ר"ש - מקום שהתירו לך חכמים משלך נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות“, כלומר: מה שהתירו חכמים דברים מסויימים - הרי זה רק באופן ד, „משלך נתנו לך“, כלומר, דבר שהוא מותר כעצם מכיון

יש ענינים
דגם שאין
לשבות
כראו
יש ענינים
למנו
לשבות

אין תירוקין

עכשיו אין הדבר תלוי אלא בנו - דור השביעי

לקראת יו"ד שבט, "העשירי יהי קודש", ובמלאות ג"ן* שנים מעת אמירת המאמר ד"ה באתי לגני גו' ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בהתוועדות יו"ד שבט ה'תשי"א, הננו מביאים בפתח הקונטרס ב' אותיות מסיום המאמר (כפי שהוגה ע"י כ"ק אד"ש מה"מ ונדפס בסה"מ באתי לגני ח"א ע' כט)

בשולי-הגליון הבאנו הערות מהמו"ל ובהם תרגום חפשי של המילים המופיעות בתוך המאמר באידיש. כדי לחלק בינם להערות כ"ק אד"ש מה"מ סומנו הערות המו"ל במספרים ובכתב קטן לעומת הערות כ"ק אד"ש מה"מ שסומנו באותיות

. . וזה תובעים מאתנו דור השביעי לכ"ק אדמו"ר הוקן, וכל השביעין חביבין, אז הגם אז מ'האָט דאָס ניט פאַרדינט און ניט אויסגעהאַרעוועט¹, מ"מ כל השביעין חביבין והעבודה דדור השביעי הוא להמשיך השכינה למטה ממש. להפוך השטות דנה"ב, אשר ידע אינש בנפשי או ער האָט דאָס, און דעם קאָך פון נה"ב וואָס ער האָט דאָס און אפשר אַמאָל נאָך נידעריקער², לעשות מזה ולהפוך את זה לשטות דקדושה.

ח) וזהו ענין צדיקא דאתפטר, דאף שכבר היו כמה העלמות והסתרים ובכדי שיהי' אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין, הי' ג"כ ענין סילוקן של צדיקים, שזה קשה לא רק כחורבן כ"א יותר מהחורבן. ותכלית הכוונה בזה הוא שעי"ז יהי' אסתלק יקרא דקוב"ה. וזה תובעים מכל אחד מאתנו שידעו או מ'געפינט זיך אין³ דור השביעי, שכל מעלת השביעי הוא שהוא שביעי לראשון, שהנהגת הראשון הי' שלא חיפש לעצמו כלום ואפילו לא מס"נ, כי ידע שכל ענינו הוא כמ"ש ויקרא שם בשם הוי' אל עולם. ודוגמת הנהגת אברהם אבינו שהוא - געקומען אין אַזעלכע ערטער וואָס מ'האָט דאָרטן ניט געוואוסט פון ג-טליכקייט, ניט געוואוסט פון אידישקייט און

1) = הגם שלא הרויחו זאת מניעה ורב עמל. 2) = שמצאים אנו בדור השביעי. 3) = ששאלתי את

(* להעיר משיחת ש"פ בא (ו' שבט), וש"פ בשלח (י"ג שבט) ה'תשנ"ב (מוגה): "ולוהוסיף, ששנת הנ"ב (תשנ"ב) קשורה במיוחד עם "גן" (נ"ב עם הכולל בגימטריא ג"ן) - "באתי לגני", שהשלימות בזה היא בגאולה האמיתית והשלימה שאז יהי' הגילוי דעיקר שכינה (דירה לו ית') בתחוננים" (סה"ש תשנ"ב ח"א ע' 307). המו"ל.

ניט געוואוסט אפי' פון אלף בית און זייענדיק דארטן האָט מען זיך אָפּגילייגט אָן אַ זייט⁴, און אל תקרא ויקרא אלא ויקריא, וידוע שבהלימוד במדת אל תקרא, שתי הקריאות קיימות. וגם בזה הרי מפורש בתושב"כ ויקרא. מ"מ צריך לידע אַז אויב ער וויל אים זאָל אַיינגיין דער ויקרא, מוז זיין דער ויקריא. דארפסטו זעהן אַז יענער זאָל ניט נאָר וויסן נאָר אויך אויסרופען. הגם אַז ביז איצט האָט יענער ניט געוואוסט פון גאָרניט, אָבער איצט דארפסטו זעהן אַז ער זאָל שרייען אל עולם, ניט⁵ אל העולם⁶, היינו שאלקות הוא ענין בפני עצמו ועולם ענין בפני עצמו אלא שאלקות מושל ושולט על העולם, כי אם שעולם ואלקות הוא כולא חד.

ט) ואף כי מי הוא זה ואיזהו אשר ערב לבו לאמר, אעבוד עבודת אברהם אבינו, מ"מ אפס קצהו שייך לכאורא ומחוייב בזה⁷ וניתנו לו הכחות על זה ע"י ההנהגה שהראנו הראשון וממנו ואילך עד, ועד בכלל, ההנהגה שהראנו כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהם סללו את הדרך ונתנו לנו כחות על זה. וזהו גופא החביבות דדור השביעי שכמה כחות ניתנו ונתגלו בשבילנו. וע"י העבודה באופן כזה יומשך עיקר שכינה למטה בעוה"ז הגשמי והחומרי, ויהי עוד במדרי' נעלית יותר גם מקודם החטא, וכמ"ש במשיח ונשא מאד יותר מאדם הראשון ואפילו כמו שהי' קודם החטא⁸. וכ"ק מו"ח אדמו"ר אשר את חלינו הוא נשא ומכאובינו סבלם, והוא מחולל מפשעינו מדוכא מעונותינו, הרי כשם שראה בצרתנו, הנה במהרה בימינו ובעגלא דידן יגאל צאן מרעיתו מגלות הרוחני וגלות הגשמי גם יחדיו, ויעמידנו בקרן אורה. אבל כל זה הוא עדיין רק גילויים, ועוד יותר - שיקשר ויאחד אותנו במהות ועצמות א"ס ב"ה. וזהו פנימיות הכוונה של ירידת והשתלשלות העולמות וענין החטא ותיקונו וענין סילוקן של צדיקים שע"ז יהי' אסתלק יקרא דקב"ה. וכשיוציאנו מהגלות ביד רמה ולכל בני יהי' אור במושבותם יהי' אז ישיר משה ובנ"י גוי' הוי' ימלוך לעולם ועד, (וכמו שהוא בנוסח התפלה) וגם בלשון תרגום⁹ הוי' מלכותי קאים לעלם ולעלמי עלמייא. ומסיימים והי' הוי' למלך וגוי' הוי' אחד ושמו אחד, שלא יהי' חילוק בין הוי' ושמו, שכ"ז נעשה ע"י סילוקן של צדיקים, שקשה יותר גם מחורבן בהמ"ק. וכיון אַז מ'איז שוין די אַלע ענינים דורכגעגאַנגען⁶, הנה עכשיו אין הדבר תלוי אלא בנו - דור השביעי. ונוכה זעהק⁷ זיך מיט'ן רבי'ן דאָ למטה אין אַ גוף⁷ ולמטה מעשרה טפחים, והוא יגאלנו.

(א) ראה לקו"ת ס"פ תבוא. סד"ה אנכי ה"א תערי"ג.
 (ב) ראה תו"א ר"פ וארא וס"פ ויצא.
 (ג) ראה לקוטי תורה להאריז"ל פ' תשא. ס' הלקוטים פ' שמות. ולכאורה צ"ע מס' הגלגולים פ"ט הובא בלקו"ת פ' צו ד"ה והניף, ואולי יש ליישב עפ"מ"ש בס' הגלגולים פ"ז הובא בלקו"ת שה"ש בסופו.
 (ד) ראה לקו"ת שה"ש ד"ה הנך יפה רפ"ב.
 (ה) ראה סו"ס חסידים (הובא בגליון הש"ס לכתובות קג, א. במדב"ר פ"ט, יג.

(4) = שהוא הגיע לכאלו מקומות אשר בהם לא ידעו מרוחניות, לא ידעו מיהדות ולא ידעו אפי' מאלף-בית, ובהיותו שם הניח את עצמו בצד ואל תקרא...
 (5) = צריך לידע שאם הוא רוצה שיערב לו ה"ויקראי, מוכרח להיות ה"ויקראי. עליך לראות שהשני לא רק ידע
 אלא גם יכריז. הגם שעד עתה השני לא ידע מכלום, אבל עכשיו עליך לראות שהוא יצעק אל עולם, לא אל העולם.
 (6) = וכיון שאת כל הענינים הללו כבר עברנו.
 (7) = ונוכה להתראות עם הרבי כאן למטה בגוף.

כלל יסודי "וסך-הכל" בנוגע לכל עניני עירובין ושבות

לקראת יו"ד שבט הננו מביאים ב' צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת יו"ד שבט ה'תשמ"ג - סיום על מס' עירובין (נדפס בהתוועדויות תשמ"ג ח"ב ע' 911 ואילך. וראה עד"ז בגליון תק ע' 22)

להלן פענוח הקטעים בהם נוספו הגהות כ"ק אד"ש מה"מ (ההוספות הודגשו):

והנה, בסיום המסכת אומר ר"ש כלל יסודי "וסה"כ" בנוגע לכל עניני עירובין (תחומין) ושבות - "מקום שהתירו לך חכמים, משלך נתנו לך, כלומר: שיש ענינים בזה שאינם "שלך" (דרבנן, כ"א מן התורה) ורק משלך נתנו לך, מתי מתירים בדינים אלו (תחומין ושבות) - רק כאשר אודות חומרה שהיא כולה מדרבנן, ואין לה עיקר מן התורה (שאין יכולים לבוא על ידה לאיסור מן התורה), שאז ההיתר (במקרים אלו) הוא באופן ד"משלך נתנו לך", שלא התירו לך אלא משום שבות, מן התורה הרי זה מותר.

. . עצם ענין השבות הוא ברי' הוות מן התורה - כמ"ש בתורה "תשבית", בדוגמת צבת ראשונה שהיא ברי' בידי שמים. ולאחרי שישנו עצם האיסור דשבות מן התורה - אזי "משביתה אחת למדו כמה שביתות" (כשם ש"מצבתא אחת נעשו כמה צבותות", "צבת בצבת עבד" - כמה פרטי איסור שבות שנתפרשו ע"י החכמים.

בסיום אות ו' כתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א שימשיך את הביאור בזה: **בל"נ** - **בש"ק בשלח בל"נ**.

. . ז. והנה, לאחרי שנתבאר בירושלמי תוכן דבריו של ר"ש באופן כללי (בהתאם לאופן הלימוד בירושלמי) - שוב אין צורך לבאר זאת עוה"פ בבבלי, מכיון שהבבלי בא לאחרי הירושלמי ("בתראי"), והאמוראים שבבבל ידעו את דברי הירושלמי.

. . ח. והנה, בנוגע לכללות הענין דשבת - איתא במדרש . .

בסוף הקטע: **היינו דכללות ענין השבת הוא העדר העירוב והוצאה מרשות לרשות***.

(* ראה לקו"ש . .

המדרש מוקדש לע"ר ר' שלמה הכהן ב"ר ישראל מרדכי הכהן ע"ה איידלמן

נלב"ע ביום ב' סיון ה'תש"ס - לסדר "ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש"

יה"ד שיקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

רק עומד בתוקף שאחרת אי אפשר ומבטל הנסיון מכל וכל

. . משא"כ עבודת הנסיונות שהיא בענין שאינו דבר מצד עצמו רק שהועמד דבר להעלים ולמנוע, ולכן ההתעסקות של האדם היא עם עצמו, לעורר את הכח העצמי שבו שהוא התוקף לעמוד נגד הנסיון, ולא להתפעל ממנו כלל, ועד שאינו נכנס בטענות ומענות ורק עומד בתוקף שאחרת אי אפשר ומבטל הנסיון מכל וכל. וע"י תוקף זה מתבטל הוא באמת כי מתגלה אמיתית הדבר שהוא ענין שאין לו מציאות, וכל מציאותו היא רק כדי שיתגלה אצל האדם עצם נפשו, שהוא הרצון הפנימי שלו שלמעלה מהתלבשות בכלים. וע"ד הנסיון דאברהם בנסיון העקידה (שעיקר פתיחת הצנור דמס"נ ע"י אברהם הי' בהנסיון דעקידה), שעיקר הנסיון הי' בענין הזריות, וכמבואר באגה"ק דזריות' דאע"ה היא העומדת לעד לנו כו' עד עולם. וכמארז"ל דנעשה נהר גדול כו' ומ"מ לא נתפעל אברהם והלך למלאות שליחותו של הקב"ה, וירד לתוך המים כו', ועי"ז נתבטל מציאות הנהר, כי ע"י התוקף שלו נתגלה האמת שכל מציאותו של הנהר היתה רק כדי לנסותו כו'.

(קטע ממאמר ד"ה נתת ליראיך, ש"פ חוקת-בלק, י"ב תמוז ה'תשל"ו - מוגה)

נסיונות כאלו שמצד כל החשבונות אין הסברה על זה

. . ויהי רצון, שע"י מעשינו ועבודתנו שלא להתפעל מכל הנסיונות, כולל גם נסיונות כאלו שמצד כל החשבונות (גם מצד העילוי שבעבודת הנסיונות) אין הסברה על זה, יקרבו וזרזו עוד יותר הגאולה העתידה ע"י משיח צדקנו, שילחם מלחמות ה' וינצח [דרובם של מלחמות אלו אין להם מקום בשכל, גם לא בהשכל של הלוחמים, שלכן, המלחמות הם בתוקף גדול, ואעפ"כ ינצח], ויבנה בית המקדש במקומו, ויקבץ נדחי ישראל, כולל שיקבץ כל ניצוצות הקדושה וגם נדחי ישראל כפשוטם - קיבוץ גלויות, בקרוב ממש, בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

(סיום המאמר ד"ה לא היו ימים טובים גו', יוס ד', ט"ו באב ה'תשל"ה - מוגה)

המדור מוקדש

ליזכר נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים - נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העידו "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה

כעת צריך להיות פתיחת העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה • עיקר הגעגועים לגאולה הם לא כל כך מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד רוחניות העינים הנשמה בשלימות וכל העינים בשלימות, משא"כ מצד גשמיות העינים של הגוף, שם בעיקר נרגש ההעלם והסתרה, ובמילא - זה מעורר עוד יותר חזק את הגעגועים לגאולה • החידוש דדור התשיעי לגבי כל הדורות משיחות יום ד' פ' בא, ג' שבט, וש"פ בא, ו' שבט ה'תשנ"ב - מוגה, תרגום מאידית*

נהורין" בנשמה בגוף למטה. מזה מובן החידוש דדורנו - הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפנ"ז (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" למטה) לא היה בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ דדורנו זה - הדור האחרון לגלות ודור ראשון לגאולה - נעשה תומי"ן "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ⁴, אלא אדרבה - מיתוספת שלימות נעלית יותר בזה [לא באופן

א. ביום זה היתה הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר (נטלו המאורות). אבל לא באופן שנשאר "נטלו" ח"ו, אלא מה"נטלו" נעשה מיד נתלו "שני המאורות הגדולים" באופן נעלה יותר - כידוע שע"י הסתלקות נעשה עלי' וגילוי נעלה יותר (מבחי' "אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין"²), ואז הנשמה "אשתכח בכולהו עלמין יתיר מבחיהו"³; וע"י חסידיו ותלמידיו המקושרים אליו כנשמות בגופים כאן למטה בדור התשיעי (תשיעי בתי"ו, ע"ד התי"ו ד"נתלו" לגבי הטי"ת ד"נטלו") - נפעל גם למטה השלימות ד"נתלו המאורות", "אתפריעו ואתגליין מיני' כל

* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל. (1) בראשית א, טז.

(2) ראה תניא פכ"ז ולקו"ת ר"פ פקודי (מזח"ב ככת, ב. ועוד). תנ"א ויקהל פט, ד. לקו"ת חוקת סה, ג. וראה ד"ה באתי לגני השי"ת פ"א.
(3) זח"ג עא, ב. הובא ונת' באגה"ק סכ"ז וביאורה (קמו, א ואילך).

(4) ראה של"ה בהקדמתו טז, סע"א. במס' שביעות שלו קצא, א. וראה לקו"ת שה"ש יא, ד. אוה"ת בראשית יד, א. לו, סע"ב. במדבר ע' מו. מג"א ע' בשמא (בהוצאת תש"נ - ע' קמט). ג' ע"ד ר"ז. ועוד. וראה לקו"ש ח"ל ע' 4

רצונם, ומרשים להם לצאת משם, אלא יתירה מזו – מסייעים להם בכך.

עד שרואים כיום בפועל שנוסף לזה שבנ"י עומדים "הכן כולכם" לגאולה, גם אוה"ע עומדים "הכן כולכם" שבנ"י יצאו כבר מהגלות ללכת לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה,

ונשמות בגופים בלי שום הפסק כלל, באים מיד לתכלית השלימות ד"בא אל פרעה" בגאולה האמיתית והשלימה, שלימות הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין", "והי' לך הוי' לאור עולם"⁸.

ב. מזה מובן הלימוד עתה מ"בא אל פרעה":

דובר כמ"פ שכבר "כלו כל הקיצין"⁹ וכבר סיימו הכל, והגאולה היתה צריכה לבוא כבר מזמן, ומפני טעמים שאינם מובנים כלל וכלל עדיין לא באה.

מזה מובן, שעכ"פ כעת, צריכה הגאולה לבוא תיכף ומיד ממש. ובלשון העולם: זהו הזמן הכי נעלה ("די העכסטע צייט") לגאולה האמיתית והשלימה!

ולהעיר, שבלשון "הזמן הכי נעלה" ("העכסטע צייט") מרומז תוכן הגאולה – ש"זמן" הקשור עם מדידה והגבלה (עבר הוה ועתיד), נעשה ("הזמן) הכי נעלה", באופן שאין למעלה הימנו. כלומר, שהגבול (זמן) עצמו נעשה בלי גבול (הכי נעלה), עד לאופן שנעשים דבר אחד ממש, ע"ד המדובר לעיל בענין "אתפריעו כל נהורין".

ואדרבה: עיקר ההדגשה בזה היא על הגבול של "זמן" גשמי – כי ברוחניות הענינים (עד לדרגות "הכי נעלות") יש כבר שלימות הענינים עד גם השלימות דגאולה (רוחנית),

10 ואילך.

ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב", בהיותו למעלה מזה, באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות ("נעמט מען אויף") "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עי"ז שמישיח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח" וילמד תורה את כל העם כולו,⁵ עד "תורה חדשה מאתי תצא"⁶,

וזה פועל את השלימות והעלי' דכל הדורות שלפנ"ז, עי"ז ש"הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשנו.

חידושו של דורנו לגבי הדורות שלפני זה – רואים בפועל בעבודת הדור: בדורנו זה ניתוסף, עד שלא בערך, לגבי הדורות שלפנ"ז בעבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה, הן בריבוי השפע (הספרים הנדפסים וכו'), והן בעשיית כל העולם, עד לחוצה שאין חוצה ממנו, לכלי לקבלת ("צו אויפנעמען") האורות הגדולים, הן בנוגע לבנ"י – ע"י התרי"ג מצוות, והן בנוגע לאוה"ע – ע"י הפצת השבע מצוות בני נח,⁷ כך שמאירים את כל העולם עם "נר מצוה ותורה אור" באופן ד"אתפריעו כל נהורין", שכל אחד יכול לקבל את האור כנשמה בריאה בגוף בריא,

עד שרואים בפועל (כמדובר כמ"פ לאחרונה) שאומות העולם בכו"כ מדינות מסייעים לבנ"י בעבודתם (ע"י ויותר מאשר היה ביציאת מצרים), עד שגם מדינה היא שהיתה סגורה ומסוגרת ריבוי שנים, ולא נתנו ליהודים לצאת ממנה, ולא איפשרו להם לקיים תומ"צ בשלימות וכו' – הרי לאחרונה נשתנתה מן הקצה אל הקצה, וכעת לא זו בלבד שמאפשרים ליהודים להתנהג כפי

(5) ראה רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב. לקו"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.

(6) ישע"י נא, ד. ויק"ר פי"ג, ג.

(7) ראה רמב"ם הל' מלכים פ"ח ה"י.

(8) ישע"י ס, יט.

(9) סנהדרין צז, ב.

כבר מרגישים ושומעים את פעמי עקבי המשיח!

התואר "עקבתא דמשיחא" מורה על ב' ענינים הפכיים (לכאורה): מצד אחד – הרי זה "עקב" בלבד, למטה מהראש ולמטה מהלב וכל שאר חלקי הגוף, עד לבחי' הכי תחתונה שברגל, ובלשון הידוע: "אכשור דרא" (בתמי'); ולאידך – בדור זה דוקא תבוא הגאולה, ועד שזמן זה עצמו נקרא כבר "עקבתא דמשיחא" – מפני שכבר מרגישים ושומעים את פעמי עקבי המשיח! ביאת משיח צדקנו היא קרובה כל כך, עד שכבר שומעים את צעדי עקביו של משיח!...

(משיחת ש"פ בא ה'תשד"ח - בלתי מוגה)

"למטה מעשרה טפחים"

כאשר עומדים בתקופה בה מדובר אודות ענין הגאולה ורוצים לפעול ("אויסבעטן") שתהי' הגאולה ובאופן ד"מיד הן נגאלין" – אזי באם לא מוסיפים את המילים שהגאולה תהי' "למטה מעשרה טפחים", אפשר הרי לענות על כך שישנו כבר ענין הגאולה, היות וכאמור "כלו כל הקיצין", שלכן צריכים להבהיר שמבקשים שהגאולה תהי' "למטה מעשרה טפחים".

(תרגום חפשי משיחת מוצש"ק פ' בא, יו"ד שבט ה'תשל"ז - בלתי מוגה)

לומר שעדיין נשאר ניצוץ שלא נתברר... – דבר מושלל לגמרי!

במשך הדורות היו כמה צדיקים, אשר, בידעם גודל צער הגלות ("שכינתא בגלותא", חב"ד"ניק בגלותא, וסתם יהודי בגלותא), רצו לדחוק את הקץ. וגילו להם מלמעלה שאם ידחקו את הקץ ישארו ריבוי ניצוצות שלא נתבררו עדיין (מפני קוצר הזמן), ועי"ז פעלו לדחות את הקץ לזמן מאוחר יותר וכו'. אמנם, בימינו אלה, בודאי נשלם כבר הבריר דכל הניצוצות, שכן, לאחר אריכות הגלות יותר מ-1900 שנה, טוענים בנ"י: כמה השיעור לחכות... ("וויפל איז אַ שיעור צו ווארטן") עד כמה השיעור לומר שעדיין נשאר ניצוץ שלא נתברר... – דבר מושלל לגמרי! בודאי נתבררו כבר כל הניצוצות מבלי שיחסר ח"ו אפילו ניצוץ אחד ויחידי, וכיון שכן, לא שייך לדחות את הקץ, ותיכף ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה.

(משיחת ליל יו"ד שבט ה'תש"נ - בלתי מוגה)

של המצרי!

זו אותה ההנהגה שהיתה במצרים

ד. כיצד הגיעו (כיום) למצב כזה – עי"ז שעוברים על "לא תוסיפו"²⁰ הרי זה גורם שיעברו אח"כ על "לא תגרעו"²⁰: אומרים שעכשיו זה הזמן ד"אתחלתא דגאולה", ואח"כ אומרים שכל שטח שמחזירים (לערבים) הוא 'הישג דתי' עד שאח"כ זה נהי' 'הישג צבאי'... מחזירים גבולות בטוחים, שדות נפט וכו', וכל זה נקרא בפייהם 'הישג דתי', ולבסוף אומרים שזוהי "אתחלתא דגאולה"!

יהודים נמצאים בגלות 19 מאות שנה – האם בשביל מעמד ומצב זה היו בני ישראל בגלות כל-כך הרבה זמן?!

מעולם לא היה מעמד ומצב גרוע כהיום, שתלויים כל-כך הרבה בגויים. ומצב זה אינו מצד הגויים, אלא מצד היהודים עצמם שהחליטו שצריך לרעוד מהגויים. מעולם לא הי' מצב כזה שפל שיהיו 'עבדים כנענים'!

אולם כיון שמתבייש לומר שהוא 'עבד כנעני' – לכן אומר שזה 'הישג דתי'!

החליטו למסור כל שטח שרק יבקשו, אלא שבתחילה יעמידו פנים כאילו עומדים חזק על דעתם, אך בפועל יתנו כל מה שיבקשו, רק שימשכו זאת זמן ארוך.

– מדוע צריכים סתם למשוך את הזמן? ככל שמושכים יותר את הזמן ישנו עוד פצוע, ופעמים אף גרוע מזה, רחמנא-ליצלן!

ה. [. . .] כאמור לעיל, זו אותה ההנהגה שהיתה במצרים כשיהודים הכניסו גויים לבתיהם אע"פ שמשא רבינו אמר להם שתיכף באה הגאולה ("באלד קומט שוין די גאולה");

ועד"ז גם עכשיו: משה אומר שתיכף מגיע משיח, ואעפ"כ מתפעלים מגוי, רודפים אחריו ומכניסים אותו בין יהודים, רחמנא-ליצלן!

ויה"ר שיקויים "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"²¹, בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(משוחת ש"פ בא ה'תשל"ו - בלתי מוגה)

(21) מיכה ז, טו.

(20) ואתחנן ד, ב.

המדור מוקדש לע"ז **אורי אהרן יואל** בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' שבת ה'תשכ"ב ולעילוי נשמת **פאולין רות** בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

המדור הבא – ניצוצות של משיח – מוקדש

לעילוי נשמת ר' **יצחק** ב"ר **יחזקאל** ע"ה בן זכרי' – נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

עיניו הרוחניות של יהודי רואות כבר את הגאולה; כעת צריך להיות פתיחת העינים הגשמיות, שגם הם יראו את הגאולה כפי שהיא בגלוי לעיני בשר בזמן הזה.

וכמובן גם בפשטות: עיקר הגעגועים לגאולה הם לא כל כך מצד הרוחניות והנשמה, כי מצד רוחניות העיניים הנשמה בשלימות וכל העיניים בשלימות (והגם שיהודי נמצא נשמה בגוף בעולם הזה הגשמי, הרי מצד הנשמה והרוחניות לא מורגש ("הערט זיך ניט אָן") חושך העולם), משא"כ מצד גשמיות העיניים של הגוף, שם בעיקר נרגש ההעלם והסתור, ובמילא – זה מעורר עוד יותר חזק את הגעגועים לגאולה.

והחידוש של הגאולה הוא בכך, שהגילוי ד"אתפריעו כל נהורין" יהיה גם בגשמיות העולם הנראה לעיני בשר, במקום זמן גשמי, שיעשה דירה לו ית' בתחתונים. ואדרבה: בזה מתבטאת ("באשטייט") השלימות גם של הרוחניות (שלכן לע"ל הנשמה ניזונית מן הגוף), משום כך הגאולה בגשמיות תביא גאולה בכל העולמות והדרגות למעלה.

ג. [. . .] ויהי רצון, שע"י עצם קבלת ההחלטות בקשר עם יו"ד שבט – כולל, שכל אחד משתתף בכל הפעולות והמנהגים הקשורים עם יו"ד שבט, החל מהתוועדות שעורכים בכל מקום ביום זה, ובשבתות שלפניו ושלאחריו –

שעוד לפני זה יהיה "הקיצו ורננו שוכני עפר", ובעל ההילולא בראשנו, ותיכף ומיד ממש, בפירוש הממשי של "ממש" – כידוע¹⁰ שצדיקים קמים בתחה"מ מיד, וחוגגים יחד איתו את יום ההילולא,

ותיכף ומיד ממש נעשה "בשלח פרעה את העם"¹¹, "ובני ישראל יוצאים ביד רמה"¹² – שיוצאים מהגלות והולכים לארץ הקודש, וירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, ולקדש הקדשים,

ה' ימלוך לעולם ועד¹³.

(10) זח"א קמ, א.

(11) ר"פ בשלח.

(12) שם יד, ח.

(13) שם טו, יח.

המדור מוקדש לע"ז ר' **מאיר** ב"ר **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום ר' מנ"א – שבת חזון – ה'תשס"ג

יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוגתו: **ח'י רחל** תחי' בת **שפרנצא** וכל ילדיהם, נכדיהם ונינים שיחיו – לברכות עד בלי די

משה אומר "הנה הנה משיח בא" ו"אעפ"כ ישנם הרודפים אחר הגוי!"

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בפרשתנו על הפסוק¹ "ולא יהי' בכם נגף", מפרש רש"י: "אבל הווה הוא במצרים. הרי שהי' מצרי בביתו של ישראל – יכול ימלט, תלמוד-לומר ולא יהיה בכם נגף אבל הווה במצרי שבבתיכם. הרי שהיה ישראל בביתו של מצרי – שומע אני ילקה כמותו, תלמוד-לומר ולא יהיה בכם נגף".

מזה מובן, שבשעת מכת בכורות היו יהודים שהשאירו מצריים בבתיים, והיו יהודים שאף הלכו לבתי המצריים!

זאת למרות שהכירו את רשעותם של המצרים עוד מהזמן ד'ויקם מלך חדש"² [.] ובנ"י ראו כבר שהקב"ה נתן למצרים תשע מכות, וש"י פרעה טענו בפניו "עד מתי יהי' זה לנו למוקש"³ – שזאת טענו לא פראי-אדם, אלא חכמי פרעה – אעפ"כ, הולך יהודי ומזמין מצרי לביתו כי הוא רוצה למצוא חן בעיניו, בגלל שמרגיש נחות כלפי הגוי!

ובפרט שלא מדובר על סתם גוי אלא גוי בכור, ולכן – כיון שברצונו למצוא חן בעיני הגוי – מזמינו לביתו, מושיבו בראש השולחן, נותן לו נייר שהוא "יהודי"⁴ ואומר לו 'אחינו אתה!' וכיון שאותו יהודי מתבייש ביהדותו, לכן אינו אומר לגוי שישנה דרך להתגייר ולהיות מ"ערב רב עלה אתם"⁵, אלא מכניסו אליו הביתה!...

ב. ולכאורה, הרי מדובר על בית יהודי ("א אידישע הויז") שבו ישנו "הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות"⁶, והיהודי אוכל קרבן פסח "צלי אש ומצות על מרורים"⁷, זאת אומרת, שבחיי הפרטיים הוא יהודי דתי; אך כשמביטים אל תוך הבית לראות מי יושב על-יד השולחן, רואים... אהה – יושב שם מצרי!

ומכיון שמלאך הרואה את "הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות" אינו יכול לבחון ולהבדיל (בין היהודי למצרי)⁸, במילא מטריחים את הקב"ה בכבודו ובעצמו שיבוא ויראה מה קורה בבית, וכאשר הקב"ה בא – הוא רואה שיושב מצרי בראש השולחן והיהודי מביא לו לאכול מקרבן פסח!

ממה-נפשך: אם הנך יהודי דתי, שלכן אתה אוכל קרבן פסח – הרי משה צוה "כל בן נכר לא יאכל בו"⁹? ואם אינך שומע בקול משה – מדוע אתה מקריב קרבן פסח?!

(1) יב, יג.
 (2) שמות א, ח.
 (3) פרשתנו י, ז.
 (4) הכוונה לחוק האומלל "מיהו יהודי".
 (5) שם יב, לח. ועד"ז שם, לו.

(6) שם, כג.
 (7) שם, ח.
 (8) ראה פרש"י שם, כב – ד"ה ואתם.
 (9) שם, מג.

ועד"ז לאידך גיסא (בנוגע ליהודים שהלכו לבתי המצרים): בני ישראל הרי זוכרים ש"ויעבדו מצרים את בני ישראל בפרך"¹⁰, ועד עתה הקב"ה כבר נתן למצריים תשע מכות ומשה אומר שעוד מעט תבוא המכה העשירית – מכת בכורות, ואלו הם הרגעים האחרונים של הגלות שמיד אחריהם "נגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו וגאלם"¹¹ – ואף-על-פי-כן ישנו יהודי שאינו רוצה להיות בין יהודים, הולך לבית מצרי ומעמיד את עצמו בסכנה!

והרי אותו יהודי לא למד את פירוש רש"י הנ"ל¹² שאפי' יהודי שהי' בבית מצרי ניצל ממכת בכורות, ולמרות זאת מעמיד את עצמו בסכנה והולך לבית של מצרי, אף שיודע שזה עלול לפגוע בו!

אך אעפ"כ כיון ש"ישראל אע"פ שחטא ישראל הוא"¹³, הלך הקב"ה לבית המצרי והציל את היהודי ממכת בכורות.

וכפי שהמדרש מספר¹⁴ שהיו יהודים שלא רצו למול עצמם עד שהגיע הזמן דקרבת פסח, ורק כאשר ריח הקרבן התפשט בכל מצרים והם חפצו לאכול מהקרבן פסח, אך לא יכלו מאחר שמשה צוה "כל ערל לא יאכל בו"¹⁵, אזי באו למשה ואמרו לו שמסכימים למול עצמם כדי שיוכלו לאכול מקרבן פסח... ונמצא שגם כשכבר הסכימו למול עצמם – עדיין ישבו בבית המצרי!!

ג. עד"ז רואים עכשיו:

אע"פ שמשה אומר "הנה הנה משיח בא" ("אָט אָט קומט משיח") והגאולה תבוא, באים יהודים שיש להם 'רגש-נחיתות' ("אַראָפגעפאלן ביי זיך") בפני הגוי, רודפים אחריו ומכניסים אותו לבית יהודי בין יהודים, ונותנים לו נייר שהוא "יהודי"¹⁴!

ע"ד הצחות – נהגו פעם לספר על מלמד שלמד עם ילד את הסיפור דמכירת יוסף. ובהקדים – המלמדים בעבר לא היו כמו המלמדים היום שמפרשים את הפסוק ואח"כ נפטרים לשלום ("מ'טייטשט אָפּ דעם פסוק און דערנאָך זאָגט מען אַ גוטן טאָג")... אלא היו מסבירים היטב ומציינים לילד כיצד זה אירע וכו' – וכאשר המלמד למד עם הילד את הסיפור דמכירת יוסף¹⁶, זה נגע מאוד לילד – היתכן! יוסף הי' בן זקונים ויעקב "עשה לו כתנת פסים"¹⁷, ואח"כ כאשר יעקב שלחו לראות את שלום אחיו¹⁸ הם זרקוהו לבור ש"נחשים ועקרבין יש בו"¹⁹ – עד שהתחיל לבכות!

כאשר למדו שוב את סיפור מכירת יוסף בשנה הבאה, תמה הילד ואמר: היי! מה אתה הולך לשם שוב? הרי בשנה שעברה כבר היית שם ואתה יודע מה עשו לך, ומדוע הנך הולך לשם עוד פעם?! אם אתה הולך הרי שמגיע לך העונש!...

ועד"ז בנוגע לענייננו: הקב"ה כבר נתן למצריים תשע מכות, ואעפ"כ הולך יהודי לביתו

(10) שמות א, יג.
 (11) נוסח ההגדה פיסקא מצה זו ושם לפני"ז פיסקא
 ויוציאנו.
 (12) הובא בתחלת סעיף א'.
 (13) סנהדרין מד, א.
 (14) שמו"ר פי"ט, ה.
 (15) פרשתנו יב, מח.
 (16) וישב לך, כו-כו.
 (17) שם, ג.
 (18) שם, יג-יד.
 (19) שם, כד ופרש"י.